

Phần 33

Sau khi tắm xong cho Katie, Maryellen Bowman vừa ngân nga một bài hát ru dịu dàng vừa mặc quần áo cho con gái mình đi ngủ. Katie lỏng chân vào chiếc quần tất, reo hò vui sướng và con bé càng cao giọng khi thấy Jon bước vào phòng. Anh vòng tay ôm quanh eo Maryellen và đặt lòng bàn tay áp vào cái bụng vẫn phẳng lý của vợ. Đó là một cử chỉ thật ngọt ngào để cảm nhận đứa bé đang nằm trong bụng mẹ.

“Tôi nay để anh đọc truyện cho Katie nghe”, anh đề nghị.

Maryellen đồng ý. Hôm nay cô quá mệt vì đã bận bịu cả ngày ở phòng tranh. Lúc mang bầu Katie cô cũng mệt như vậy - và cả đứa bé bị sảy thai nữa. Cứ đến tám giờ là cô có cảm giác như thể mình đã hết năng lượng. Jon chẳng bao giờ kêu ca phàn nàn gì nhưng cô sợ rằng mình không chăm sóc cho chồng thu đáo được

“Tôi nay mình lên giường sớm nhé”, cô gợi ý với chồng và vuốt ve khuôn mặt anh. “Em đã không dành nhiều thời gian cho anh”.

“Em sẽ bị buồn ngủ đó”.

“Nếu anh đánh thức em dậy em sẽ không buồn ngủ”.

Jon nở nụ cười. Anh biết chính xác ý cô là gì và cô muốn gì. Từ buổi sáng Giáng sinh tới giờ họ chưa từng làm tình với nhau lần nào và Maryellen đang thêm khát được gần gũi với anh. Cô biết rõ lý do Jon không muốn lên giường. Anh sợ rằng nếu họ làm tình có thể khiến cô bị động thai, nhưng chẳng hề có dấu hiệu gì về rắc rối đó. Cô cảm thấy rất ổn và thay vì mệt mỏi, cô cảm thấy hoàn toàn khỏe mạnh.

“Có... an toàn không? Ý anh là, liệu đã đủ thời gian an toàn so với những đứa con khác chưa?”

Cô mỉm cười gật đầu. Cô đã từng bị sảy thai lúc chín tuần và giờ đang là tháng thứ tư. Jon quay sang Katie, để con gái chọn cuốn sách yêu thích - *Chúc ngủ ngon, Mặt trăng* - rồi ngồi trong lòng bố. Trong lúc đó, Maryellen dọn giường. Rồi ngay lập tức cô cảm thấy buồn ngủ và tỉnh dậy vài giờ sau khi chồng mình vào giường. Cô chọn chiếc áo choàng lụa được anh tặng nhân dịp Lễ tình nhân cách đây một năm.

“Mấy giờ rồi anh?”, cô cuộn người hỏi anh.

“Mười một giờ”, anh thì thầm ghé sát người vào cô.

Cô ngáp dài đầy vẻ buồn ngủ. Vòng tay quanh cô chồng, cô kéo mặt anh sát xuống mình. Anh hôn cô nụ hôn thật sâu, háo hức và đôi môi anh như ngấu nghiền môi cô.

“Ôi”, cô thở dài dụi dàng. “Sao anh lâu thế?”, cô thì thầm và cảm thấy đầy hưng phấn. Núm vú cô cương cứng khi anh chạm vào.

Họ làm tình với nhau thật tinh tế, dụi dàng, chậm chậm và say đắm. Sau đó, Jon ôm chặt cô và hôn lên những giọt nước mắt còn vương trên khuôn mặt yêu dấu của vợ. Cô thật dễ xúc động, đây cũng là một ảnh hưởng khác của việc mang thai. Cảm xúc của cô về mọi thứ đều mãnh liệt hơn. Sau khi yêu nhau, cô thực sự xúc động trước những gì Jon đã dành cho mình và gia đình nên bật khóc.

“Sao em lại khóc?”, anh vừa hôn vừa âu yếm hỏi cô. Lăn theo dòng nước mắt chảy tới nơi khoe miệng xinh xinh của vợ, anh lại hôn và khi những nụ hôn say đắm đó dừng lại, cô gần như ngọt thở. “Em yêu anh nhiều lắm”.

“Anh cũng yêu em... và Katie. Và cả đứa con này nữa”.

“Em biết mà”, cô thì thầm và dòng nước mắt vẫn tiếp tục tuôn trào. Jon và cô ôm xiết nhau trong vòng tay êm ái của vợ chồng, cô lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Thỉnh thoảng ban đêm, cô có cảm giác Jon ra khỏi giường. Anh thường biến mất trong vòng một hoặc hai giờ rồi trở lại. Hầu như cô chỉ lơ mờ nhận ra những lần anh rời khỏi như thế. Một đêm, anh trở dậy làm cô thức giấc và cô ra khỏi giường để xem xem anh có bị ốm không. Maryellen thấy anh đang ngồi trong phòng khác đọc tấm thiệp chúc mừng Giáng sinh gửi kèm theo món quà của cha anh. Anh chỉ bật một cây đèn nhỏ. Chìm sâu trong suy nghĩ, anh không hề hay biết rằng cô đã ở bên anh tự lúc nào, và vì không muốn làm phiền anh nên cô quay lại giường một mình. Đã có một vết rạn trên bức tường mà Jon dựng lên giữa anh và bố mẹ mình. Chỉ một vết nhỏ xíu. Cô thầm nguyện cầu rằng cuối cùng, mối quan hệ của họ sẽ được khôi phục trở lại.

Sáng hôm sau, Jon buýt sáo vui vẻ, và nghĩ đến chuyện đó, Maryellen cũng cảm thấy dễ chịu. Một cảm giác rất dễ chịu. Jon đã pha sẵn một cốc trà thảo dược cho cô lúc cô xuống cầu thang. Anh đang mặc quần áo để đi làm. Katie đang ngồi trong chiếc ghế cao của con bé và gõ gõ cái cốc với vẻ rất thỏa mãn.

“Tối nay mấy giờ em về”, Jon vừa đi cùng ra xe vừa hỏi.

Sáng nào anh cũng hỏi thế, đó là một phần trong thói quen của họ và câu trả lời không bao giờ thay đổi. “Vẫn như mọi khi anh ạ”, cô hứa với anh.

Jon đặt Katie vào chỗ ngồi thắt dây an toàn, hôn lên trán con bé trước khi ra khỏi ghế sau. “Chúc một ngày tốt lành”, anh nói và cô nhận ra vẻ lưỡng lự khi anh bước tới bên kia xe để hôn cô. “Anh ước gì em không phải vào thị trấn”. Lại là một câu phàn nàn quen thuộc.

“Em cũng ước gì em không phải đi”.

Jon hôn cô, rồi thay vì một nụ hôn lên gò má, anh lại hôn cô say đắm.

“Chà, sao lại thế anh?”, cô chớp mắt hỏi chồng và gần như không thể thở được.

Jon cười thích chí. “Anh không biết chắc”, anh đáp lại. “Anh đoán đó là vì anh là một ông chồng đang hạnh phúc”.

“Em sẽ làm anh mãi như thế”.

“Thật sao?”.

“Chắc chắn rồi”. Cô vào xe và nhìn theo Jon bước trở lại căn nhà, giờ đây, bước chân anh đã có vẻ nhẹ nhàng hơn.

Đến một giờ, Maryellen vẫn chưa có thời gian để ăn trưa. Phòng tranh đang làm ăn tốt khiến cô rất vui mừng. May sao, Lois xuất hiện để giải phóng cho cô và cô đi vào phòng trong để hâm lại món súp do Potbelly Deli chuyển tới cách đó gần một giờ đồng hồ. Trong khi hâm nóng món súp thịt bò lúa mạch trong lò vi sóng, cô đi vào nhà tắm. Đó là lúc thế giới hạnh phúc của cô như sụp đổ. Cô thấy máu.

Trong một hay hai phút, Maryellen ngồi đó, đầu óc quay cuồng. Không thể thế được. Điều đó không thể xảy ra lần nữa. Có lẽ tại tối qua họ làm tình với nhau, nhưng bác sĩ đã chắc chắn với cô là không sao mà. Mọi nguy hiểm khiến mắt cô nhòa lệ. Không muốn báo quá sớm cho Jon nên cô gọi cho mẹ ở thư viện. “Mẹ”, cô tha thiết, “con cần mẹ”.

Dường như ngay lập tức mẹ cô hiểu có chuyện. “Là em bé phải không?”.

“Vâng, chắc con không lái xe được”.

“Con có muốn mẹ đưa con tới trung tâm y tế không?”.

Nước mắt cô chảy nhiều hơn. “Con không biết”.

Đến thời điểm này, Grace phải quyết định và cho rằng Maryellen nên đi khám bác sĩ. Văn phòng bác sĩ DeGroot ở ngay gần đó và nhân viên lễ tân đã hứa là sẽ để họ vào khám ngay khi Maryellen tới.

“Mẹ đã gọi cho Jon”, Grace bảo lúc đón Maryellen ở phòng tranh.

“Không”, cô kêu lên. Cô không muốn anh lo lắng những chuyện không cần thiết.

“Con yêu, đây cũng là con của nó nữa chứ. Nó đang trên đường tới đây”.

“Anh ấy có buồn không mẹ?”, Maryellen biết anh sẽ tự trách mình mặc dù cô biết việc hai người yêu nhau đem qua chẳng liên quan gì.

“Mỗi lo lắng duy nhất của Jon là con và đứa bé”.

“Mẹ nói với anh ấy rằng con ổn chứ?”.

“Tất nhiên rồi”.

Mẹ dìu cô vào phòng bác sĩ và Maryellen nhanh chóng được dẫn vào một căn phòng nhỏ. Grace ở trong đó với cô cho tới khi Jon vào và mẹ cô bảo sẽ chờ ở phòng chờ bên ngoài.

Trước khi mẹ ra, Maryellen ôm mẹ. “Mẹ, con yêu mẹ lắm”. Cô sợ là mình ít khi nói ra điều này. Trời đã ban cho cô một người mẹ tuyệt vời và cô biết rằng lúc này đang là giai đoạn khó khăn với Grace sau chuyện sụp đổ với Cliff.

Grace vòng tay ôm con. “Con yêu, mẹ cũng yêu con lắm”.

Mẹ cô vừa ra ngoài thì Jon ngồi sát vào Maryellen và nắm lấy tay cô.

“Em xin lỗi”, cô cố không òa lên nước nỡ. Chồng cô kéo cô lại gần hơn và cô biết, anh cũng đang cố kiềm chế cảm xúc. Nếu mất đứa con này, Maryellen sợ là cô không thể có con được nữa. Jon sẽ không muốn mạo hiểm. Cô cũng không chắc là liệu mình có thể tiếp tục nữa hay không. Đọc xong kết quả siêu âm, bác sĩ DeGroot bước vào phòng, mỉm cười với hai vợ chồng đang nắm tay nhau rất chặt. Với người y tá bên cạnh, ông khám cho cô thật cẩn thận.

“Cháu có bị mất đứa bé này không?”, Maryell nước nỡ, cô không thể giữ yên lặng nổi nữa.

Ông lắc đầu. “Cháu định nói là sảy thai phải không, câu trả lời là không”.

“Đứa bé có an toàn không?”, Jon hỏi.

“Đến giờ vẫn bình thường”.

Mary không muốn nghe âm thanh của câu này. Cô xiết chặt bàn tay Jon.

“Cổ tử cung của cháu yếu và nếu trong năm tới tháng tới cháu không nằm trên giường nghỉ ngơi thì sẽ có nguy cơ bị mất đứa con”.

Maryellen hỏn hển. “Nhưng làm sao cháu có thể?”, Katie luôn cần chăm sóc mọi chuyện như bất kỳ một đứa bé hai tuổi nào khác. Hơn nữa Maryellen có một công việc, và công việc đó còn kèm theo cả gói bảo hiểm trong đó có cả dịch vụ chăm sóc sức khỏe. Jon thì tự làm và không hề có chút phúc lợi nào.

“Nếu cháu muốn con cháu sống, cháu sẽ phải tìm ra một cách”. Bác sĩ DeGroot nhắc. “Tôi có thể khâu cổ tử cung lại để bảo vệ, vì thế cháu cần nằm trên giường, không được đứng dậy”.

“Đó là lỗi của tôi”, Jon nói. “Tôi qua... chúng tôi đã yêu nhau”.

“Không thể biết chắc chắn, nhưng nói thật, tôi ngờ rằng đó là nguyên nhân”. Bác sĩ DeGroot bảo anh. “Tuy nhiên, anh chị không nên quan hệ cho tới khi nào sinh đứa bé ra”.

Cả Maryellen và Jon đều gật đầu. Anh cầm tay cô đưa lên môi và hôn.

“Chúng tôi sẽ ổn”, anh trấn tĩnh cả bác sĩ và Maryellen.

Cô không biết làm thế nào để ổn được.

“Em không chắc là Lois đã sẵn sàng để tiếp quản phòng tranh”, sau khi bác sĩ ra khỏi phòng, cô phàn nàn.

“Cô ấy không có lựa chọn”, Jon đáp lại, không muốn đầu hàng.

Maryellen biết là anh nói đúng nhưng cô không thể không lo lắng. Jon làm thế nào có thể vừa đi làm, vừa trông cô lại vừa chăm sóc được cho Katie đây?

Jon hôn lên trán cô. Anh thì thầm, “Tất cả những gì em cần nghĩ tới là chăm lo cho bản thân mình và con chúng ta”.

Maryellen cố nở nụ cười. Anh đang cố làm cô dịu lòng và cô rất biết ơn chồng vì điều đó mặc dù những lời nói yêu thương của anh không làm cô vui bớt nghi ngờ và lo sợ.